

ПРАВО ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ЯК МАЙНО СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

УДК: 346:347

Потоцький М.Ю.,
кандидат юридичних наук,
заступник начальника відділу
організації судового захисту
прав Державного підприємства
«Український інститут
промислової власності»,
адвокат

*Стаття рекомендована
до друку кафедрою Інте-
лектуальної власності і
права Інституту інте-
лектуальної власності
НУ «Одеська юридична
академія» в м. Києві
(протокол № б/н від
«06» березня 2013 року).*

Анотація: Проаналізовано проблематику права інтелектуальної власності як майна суб'єктів господарювання. Акцентовано увагу на проблемі розподілу прав інтелектуальної власності творця фізичної особи-підприємця. Обґрунтовано пропозиції щодо вдосконалення положень ГК України у сфері інтелектуальної власності

Ключові слова: право інтелектуальної власності, майно суб'єктів господарювання, господарська діяльність

Постановка проблеми. Еволюція суспільних відносин та набуття правом інтелектуальної власності значення визначального активу суб'єктів господарювання, вимагає перегляду та оновлення положень господарського законодавства щодо складу майна, приведення його у відповідність до сучасної правозастосовної практики, усунення колізій із іншими правовими актами.

Аналіз останніх публікацій та досліджень. Проблематика майна суб'єктів господарювання є однією із досліджуваних у господарсько-правові науки, їй присвячували свою увагу такі відомі науковці як О.М. Вінник, В.М. Гайворонський, В.К. Мамутов, Н.О. Саніахметова та інші.

Теоретичною основою даної статті стали доробки відомих українських вчених, серед яких О.М. Вінник, яка комплексно дослідила інститут права промислової власності за законодавством України та визначила особливості його правового регулювання у межах господарського права [1, 175–181]. Проаналізовано праці В.М. Гайворонського, який розглядав правомочності суб'єктів господарювання щодо об'єктів права інтелектуальної власності (далі – ОПІВ) та встановив основні правові прогалини правового регулювання відносин суб'єктів господарювання, які в своїй діяльності використовують зазначені об'єкти [2, 124–134]. Досить цікавою в контексті господарсько-правового дослідження є дисертація О.О. Городова, який розглянув еволюцію права інтелектуальної власності та здійснив аналіз правових форм використання прав інтелектуальної власності в господарській діяльності [3].

Однак, трансформації господарських відносин, обумовлені як кризовими явищами, так і поступовим усвідомленням перспективності «інноваційної економіки» вимагають подальших наукових досліджень права інтелектуальної власності як майна суб'єктів господарювання.

Недостатність зазначених досліджень негативно впливає як на загальне законодавство, яке регулює господарські відносини, так і спеціальне законодавство, покликане урегулювати відносини у сфері інтелектуальної власності, та забезпечити формування інноваційної моделі економіки.

Слід зазначити, що положення Господарського кодексу України (далі – ГК України), які покликані визначити специфіку використання прав інтелектуальної власності у господарській діяльності доволі часто суперечать відповідним нормам Цивільного кодексу України (далі – ЦК України) у цій сфері.

Щодо спеціального законодавства у сфері інтелектуальної власності, то недостатня розробленість положень щодо місця права інтелектуальної власнос-

ті у складі майна суб'єктів господарювання призвела до того, що воно здебільшого не враховує (економічний) комерційний зміст права інтелектуальної власності.

Наведені теоретичні проблеми негативно впливають на практику захисту прав інтелектуальної власності суб'єктів господарювання, зокрема, судові органи замість правової кваліфікації відносин та установлення того, яка правова норма підлягає застосуванню для вирішення спору, змушені заповнювати прогалини законодавства та впроваджувати правові конструкції спроможні забезпечити захист прав.

Постановка завдання. З огляду на зазначене, метою даною статті є визначення місця права інтелектуальної власності у складі майна суб'єктів господарювання та розроблення пропозицій щодо удосконалення господарського законодавства, яке регулює відносини у сфері інтелектуальної власності.

Виклад основного матеріалу дослідження. Дедалі більшого значення на світовому та внутрішньому ринках набувають комерційні операції з об'єктами права інтелектуальної власності (далі – ОПІВ) – специфічним товаром, який є результатом інтелектуальної діяльності.

Законодавче визначення права інтелектуальної власності дано у ст. 418 ЦК України, де зазначено, що воно являє собою право особи на результат інтелектуальної, творчої діяльності або на інший ОПІВ, який визначений відповідно до чинного законодавства. Змістом права інтелектуальної власності є особисті немайнові права інтелектуальної власності та (або) майнові права інтелектуальної власності [12].

До особистих немайнових прав, згідно зі ст. 423 ЦК України, відносяться: 1) право на визнання людини творцем (автором, виконавцем, винахідником тощо) ОПІВ; 2) право перешкоджати будь-якому посягання на право інтелектуальної власності, здатному завдати шкоди честі чи репутації творця ОПІВ; 3) інші особисті немайнові права інтелектуальної власності, встановлені законом [12].

До майнових прав інтелектуальної власності, згідно зі ст. 424 ЦК України, відносяться: 1) право на використання ОПІВ; 2) виключне право дозволяти використання ОПІВ; 3) виключне право перешкоджати неправомірному використанню ОПІВ, в тому числі забороняти таке використання; 4) інші майнові права інтелектуальної власності, встановлені законом [12].

Особливості регулювання майнових відносин суб'єктів господарювання регламентуються ГК України, стаття 155 якого визначає ОПІВ, які визнаються у сфері господарювання: 1) винаходи та корисні мо-

дели; 2) промислові зразки; 3) сорти рослин та породи тварин; 4) торговельні марки (знаки для товарів і послуг); 5) комерційне (фірмове) найменування; 6) географічне зазначення; 7) комерційна таємниця; 8) комп'ютерні програми; 9) інші об'єкти, передбачені законом [13].

Аналізуючи ОПІВ, які визнаються у сфері господарювання, слід одразу звернути увагу на те, що перелік цих об'єктів, визначений у ГК України, є значно вужчим у порівнянні із ОПІВ, які наводить стаття 420 ЦК України. Однак, урахувавши те, що ми не ставили перед собою дослідницьке завдання проаналізувати колізії положень ГК та ЦК України у сфері інтелектуальної власності, зауважимо лише те, що нині, положення ГК України, які регулюють відносин використання інтелектуальної власності у сфері господарювання потребують системного удосконалення та приведення у відповідність до ЦК України¹.

Аналізуючи проблематику права інтелектуальної як майна суб'єктів господарювання не можна не оминати питання носія титулу власник прав. Стаття 421 ЦК України визначає, що суб'єктами права інтелектуальної власності є: творець (творці) об'єкта права інтелектуальної власності (автор, виконавець, винахідник тощо) та інші особи, яким належать особисті немайнові та (або) майнові права інтелектуальної власності відповідно до цього Кодексу, іншого закону чи договору.

Особисті немайнові права інтелектуальної власності не залежать від майнових прав інтелектуальної власності та належать творцеві ОПІВ. У випадках, передбачених законом, особисті немайнові права інтелектуальної власності можуть належати іншим особам (ст. 423 ЦК України).

Таким чином, ЦК України заклав правову основу відчужуваності особистих немайнових прав інтелектуальної власності, установивши, що вони можуть належати іншим особам окрім творця.

У теорії права інтелектуальної власності виділяють первинного та похідного суб'єктів. Первинним суб'єктом права інтелектуальної власності завжди є творець (автор, винахідник), вторинним – особа, яка набуває майнові права інтелектуальної власності.

Принагідно зазначити, що спеціальні закони у сфері інтелектуальної власності визначають, що власником прав може бути особа – фізична або юридична.

¹ Детальніше див. Потоцький М.Ю. Право інтелектуальної власності: співвідношення Цивільного та Господарського кодексів України // Часопис Академії адвокатури України – #16 (3'2012).

З огляду на зазначене, у контексті нашого дослідження, постає питання про розмежування правового статусу творця як фізичної особи та творця як фізичної особи-підприємця, а також про розподіл прав інтелектуальної фізичної особи-підприємця, яка одночасно є творцем ОПІВ. Зокрема постає питання, які саме права належать творцю як фізичній особі, а які як фізичній особі-підприємцю.

Порушене питання обумовлене практичною спрямованістю, оскільки від відповіді на нього залежить вирішення проблем, пов'язаних із оподаткуванням операцій з ОПІВ, укладанням договорів (кваліфікацією їх у якості господарських договорів), підвідомчості справ щодо захисту прав інтелектуальної власності тощо.

На нашу думку, для відповіді на питання розподілу прав інтелектуальної фізичної особи-підприємця, яка одночасно є творцем ОПІВ необхідно виходити із «класичного» розуміння особистих немайнових прав, як абсолютних суб'єктивних прав, що належить кожній фізичній особі, є невіддільними від неї, не мають економічного змісту, мають властивість індивідуалізації особи, та виникає у неї від народження (чи за законом) та належить їй довічно² [10].

Крім того, на нашу думку, має враховуватися чи пов'язана підприємницька діяльність зі створенням ОПІВ та їх використанням. Так, наприклад, фізична особа – підприємець, може бути творцем літературних чи художніх творів, проте не використовувати права на ці об'єкти авторського права у своїй господарській діяльності. З іншої сторони, підприємницька діяльність фізичної особи – підприємця може безпосередньо стосуватися створення ОПІВ, наприклад, створення дизайну, розроблення сайтів тощо.

Дане дослідження не було б повним без окреслення проблематики, пов'язаної із урегулюванням відносин, які виникають під час укладання договору створення ОПІВ за замовленням із фізичною особою-підприємцем.

Статтею 1112 ЦК України передбачено, що за договором про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності одна

сторона (творець – письменник, художник тощо) зобов'язується створити об'єкт права інтелектуальної власності відповідно до вимог другої сторони (замовника) та в установлений строк [12].

Ураховуючи те, що творцем ОПІВ може бути лише фізична особа, а також те, що ЦК України передбачено, що виконавцем за цим договором може бути лише творець (письменник, художник тощо) ми не вбачаємо правових підстав для укладання зазначеного договору, у якому в якості виконавця буде виступати фізична особа-підприємець.

В той же час, слід відзначити практичну недодільність обмеження сторони договору замовлення – виконавця, виключно фізичною особою, виходячи принаймні з того, що у певних фізичних осіб-підприємців створення і реалізація ОПІВ є видом їх підприємницької діяльності (наприклад, програмісти).

Виходячи з викладеного, відповідаючи на питання про розподіл прав інтелектуальної фізичної особи-підприємця, яка одночасно є творцем ОПІВ вважаємо за можливе запропонувати наступну конструкцію: особисті немайнові права та майнові права інтелектуальної власності – належать фізичній особі-творцю. Однак, якщо фізична особа використовує майнові права у своїй підприємницькій діяльності чи її господарська діяльність пов'язана із створенням та використанням ОПІВ, вона має право прийняти рішення про внесення зазначених прав до майна, яке складає основу її підприємницької діяльності.

Стосовно урегулювання відносин, які виникають під час укладання договору створення ОПІВ за замовленням із фізичною особою-підприємцем, то на нашу думку доцільно внести відповідні зміни до ЦК України, передбачивши можливість укладання такого договору.

Окреслений підхід відповідає і позиції Міністерства юстиції України, викладеній у роз'ясненнях від 14.01.2011 «Статус фізичної особи-підприємця: проблеми застосування законодавства», згідно з яким фізична особа-підприємець в цивільно-господарських відносинах є різностороннім учасником. Принципи здійснення ним підприємницької діяльності роблять його подібним до юридичних осіб, тоді як в приватних відносинах, незважаючи на будь-які зміни в його статусі, він залишається бути громадянином – фізичною особою. А тому, слід чітко розмежувати ці різні сфери відносин. Вбачається, що на підставі правила, встановленого у статті 51 Цивільного кодексу України (435-15), до фізичних осіб-підприємців слід застосовувати норми спеціального (господарського) законодавства, якщо предметом регулювання безпо-

2 Слід зазначити, що ми не поділяємо позицію законодавця щодо відчужуваності особистих немайнових прав, проте усвідомлюємо витоки закладеного законодавцем положення про те, що особисті немайнові права інтелектуальної власності можуть належати іншим особам окрім творця. Наявність зазначеного положення обґрунтовується необхідністю створення правових підстав для захисту правонаступниками низки правомочностей, невід'ємно пов'язаних із особою творця.

середньо є їх підприємницька діяльність. Натомість, слід брати до уваги норми цивільного законодавства, якщо предмет регулювання виходить за межі підприємницької діяльності, зачіпаючи приватні інтереси суб'єкта, та в повній мірі врегульовується нормами Цивільного кодексу [11].

Аналізуючи право інтелектуальної власності як майно суб'єктів господарювання, вважаємо за доцільне розглянути категорія «майно» та його структуру, яке регламентується чинним законодавством.

Поняття «майно суб'єктів господарювання» міститься у статті 139 ГК України, відповідно до якої майном визнається сукупність речей та інших цінностей (включаючи нематеріальні активи), які мають вартісне визначення, виробляються чи використовуються у діяльності суб'єктів господарювання та відображаються в їх балансі або враховуються в інших передбачених законом формах обліку майна цих суб'єктів [13].

Згідно з ст. 190 ЦК України майном як особливим об'єктом вважаються окрема річ, сукупність речей, а також майнові права та обов'язки. ГК України визначає поділ майна залежно від економічної форми: основні фонди, оборотні засоби, кошти, товари.

Основними фондами виробничого і невиробничого призначення є будинки, споруди, машини та устаткування, обладнання, інструмент, виробничий інвентар і приладдя, господарський інвентар та інше майно тривалого використання, що віднесено законодавством до основних фондів.

Оборотними засобами є сировина, паливо, матеріали, малоцінні предмети та предмети, що швидко зношуються, інше майно виробничого і невиробничого призначення, що віднесено законодавством до оборотних засобів.

Коштами у складі майна суб'єктів господарювання є гроші у національній та іноземній валюті, призначені для здійснення товарних відносин цих суб'єктів з іншими суб'єктами, а також фінансових відносин відповідно до законодавства.

Товарами у складі майна суб'єктів господарювання визнаються вироблена продукція (товарні запаси), виконані роботи та послуги.

Така класифікація майна має надзвичайно важливий прикладний аспект, оскільки віднесення майна до того чи того виду може визначати його правовий режим.

Слід зазначити, що інтелектуальна власність в господарській діяльності вважається нематеріальним активом, який може бути внеском до статутного ка-

піталу підприємства.

Інтелектуальна власність в статутному капіталі підприємства дозволяє:

1) сформувати значний статутний капітал без залучення грошових засобів, а також забезпечити доступ до інвестицій та кредитів, так як виключні майнові права на об'єкти інтелектуальної власності і ліцензії можна використовувати нарівні з іншим майном як заставу при отриманні банківських кредитів;

2) власникам прав приймати участь у якості засновників (власників) юридичних осіб;

3) включати в собівартість продукції амортизаційні відрахування з ОПІВ в нематеріальні активи на законних підставах.

Визначення ОПІВ як нематеріального активу суб'єкта господарювання дозволяє:

1) поставити на баланс, підтвердивши документально права власності на ці об'єкти;

2) отримати додаткові доходи за передачу прав на використання ОПІВ, забезпечивши обґрунтоване регулювання цін на вироблену суб'єктом господарювання продукцію.

Розглянемо детальніше права інтелектуальної власності як нематеріальні активи. Слід зазначити, що чинний ГК України не містить визначення поняття «нематеріального активу», проте воно міститься в інших нормативно-правових актах.

На відміну від Господарського кодексу Цивільний кодекс України стосовно нематеріальних активів виокремлює поняття «інтелектуальна власність». Він визначає, що результати інтелектуальної, творчої діяльності та інші об'єкти права інтелектуальної власності створюють цивільні права та обов'язки.

В ст. 424 ЦК України визначено, що майнові права інтелектуальної власності можуть бути внеском у статутний капітал юридичної особи. Це стосується, зокрема, права на наукове відкриття, а також прав на комерційне найменування, які відповідно до ст. 490 передаються іншій особі лише разом із цілісним майновим комплексом особи, який ці права належать, або його визначеною частиною [12].

Суперечливою до даного Кодексу є втілена заборона стосовно нематеріальних активів у Законі України «Про страхування». У відповідності до ст. 2 згаданого Закону при створенні страхової компанії забороняється використовувати для формування статутного фонду нематеріальні активи [14]. При цьому, у ст. 13 Закону України «Про господарські товариства» зазначено, що вкладками учасників та засновників то-

вариства можуть бути «майнові чи інші відчужувані права, що мають грошову оцінку, якщо інше не встановлено законом» [15].

Відповідно до Податкового кодексу України, нематеріальні активи – право власності на результати інтелектуальної діяльності, у тому числі промислової власності, а також інші аналогічні права, визнані об'єктом права власності (інтелектуальної власності), право користування майном та майновими правами платника податку в установленому законодавством порядку, у тому числі набуті в установленому законодавством порядку права користування природними ресурсами, майном та майновими правами [16].

Законом України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» передбачено, що нематеріальний актив – об'єкт (об'єкти) права інтелектуальної власності, а також інші аналогічні права, визнані в порядку, встановленому законодавством, об'єктом права власності [17].

Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 8 «Нематеріальні активи», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 18.10.1999 № 242 визначає, що нематеріальний актив – немонетарний актив, який не має матеріальної форми та може бути ідентифікований.

У даному Положенні зафіксовано, що бухгалтерський облік нематеріальних активів ведеться щодо кожного об'єкта за такими групами:

1) права користування природними ресурсами (право користування надрами, іншими ресурсами природного середовища, геологічною та іншою інформацією про природне середовище тощо);

2) права користування майном (право користування земельною ділянкою відповідно до земельного законодавства, право користування будівлею, право на оренду приміщень тощо);

3) права на комерційні позначення (права на торговельні марки (знаки для товарів і послуг), комерційні (фірмові) найменування тощо), крім тих, витрати на придбання яких визнаються роялті;

4) права на об'єкти промислової власності (право на винаходи, корисні моделі, промислові зразки, сорти рослин, породи тварин, компоновання (топографії) інтегральних мікросхем, комерційні таємниці, у тому числі ноу-хау, захист від недобросовісної конкуренції тощо), крім тих, витрати на придбання яких визнаються роялті;

5) авторське право та суміжні з ним права (право на літературні, художні, музичні твори, комп'ютерні програми, програми для електронно-обчислюваль-

них машин, компіляції даних (бази даних), виконання, фонограми, відеограми, передачі (програми) організацій мовлення тощо), крім тих, витрати на придбання яких визнаються роялті;

6) інші нематеріальні активи (право на провадження діяльності, використання економічних та інших привілеїв тощо) [18].

Крім цього існує ряд умов, одночасне виконання яких дозволяє віднести той чи інший об'єкт до нематеріальних активів, зокрема, це:

- відсутність матеріальної структури;
- тривале використання (більше року);
- можливість ідентифікації;
- використання з метою виробничих чи управлінських потреб;
- здатність приносити прибуток;
- наявність документів, що підтверджують існування активу;
- відсутність можливості перепродажу.

Вітчизняні науковці по-різному також тлумачать нематеріальні активи:

– вартість документально оформлених прав користування землею, водою, іншими природними ресурсами, а також патентами, авторськими правами, товарними знаками, програмним забезпеченням комп'ютерних технологій [4, 124];

– умовна вартість об'єктів промислової й інтелектуальної власності, інші аналогічні майнові права, що визнаються об'єктом права власності конкретного підприємства [5, 30].

Л. Городянська визначає три групи об'єктів інтелектуальної власності: група прав на об'єкти промислової власності; група об'єктів авторського права та суміжних з ним прав; група об'єктів права на знаки для товарів та послуг [6, 41–46].

І. Тарасова визначає, що до нематеріальних активів потрібно віднести: право на користування геологічною та іншою інформацією про природне середовище; право на знаки для товарів та послуг (товарні знаки, торговельні марки, фірмові найменування); право на об'єкти промислової власності (право на винахід, корисну модель, промисловий зразок, сорт рослини, ноу-хау); авторські та суміжні з ними права (право на літературний та музичний твір, програми для електронно-обчислюваних машин, бази даних) [7, 38–41].

А. Гуменюк та В. Яцюк розрізняють чотири групи нематеріальних активів: права користування ресур-

сами та майном; права на об'єкти промислової власності; права на засоби комерційної ідентифікації та індивідуалізації; об'єкти авторських та суміжних прав [8, 57–62].

Отже, наведені визначення або схожі в основному між собою, або доповнюють одне визначення іншим, однак жодне з них не дає чіткої і вичерпної характеристики нематеріальних активів. Тому, на нашу думку, можна запропонувати наступне визначення нематеріальних активів — це об'єкти права інтелектуальної власності, права на які підтверджуються охоронним документом чи договором.

На підставі проведеного дослідження ми дійшли наступних висновків:

1) питання права інтелектуальної власності як майна суб'єкта господарювання на сьогоднішній день є недостатньо вивчене і потребує перегляду господарського законодавства з урахуванням особливостей,

що передбачені спеціальним законодавством у сфері інтелектуальної власності;

2) наявність різноманітних підходів до визначення сутності нематеріальних активів обумовлено відсутністю досконалої практики їх використання, що в результаті не дає можливість підвищити рівень достовірності оцінки об'єктів нематеріальних активів.

3) глава 16 «Використання у господарській діяльності прав інтелектуальної власності» ГК України акцентує увагу на об'єктах промислової власності, засобах індивідуалізації учасників господарського обороту, залишивши абсолютно поза увагою об'єкти авторського права, суміжних прав та ін. Хоча ст. 155 ГК в переліку об'єктів інтелектуальної власності в сфері господарського обороту визнає комп'ютерну програму, зміст такого об'єкта ГК не розкриває.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Вінник О.М. Господарське прав. Курс лекцій / Вінник О.М. – К. : Атіка, 2004. – 624 с.
2. Господарське право України : підруч. для студ. юрид. спец. вищ. закладів освіти / В.М. Гайворонський, В. П. Жушман, Н.В. Погорецька [та ін.] ; за ред. В.М. Гайворонського та В.П. Жушмана. – Х. : Право, 2005. – 384 с.
3. Городов О. О. Интеллектуальная собственность: Правовые аспекты коммерческого использования : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : спец. 12.00.04 – «Предпринимательское право; арбитражный процесс» / О.О. Городов. – Санкт-Петербург, 1999. – 31 с.
4. Пушкар М.С. Тенденції та закономірності розвитку бухгалтерського обліку в Україні (теоретико-методологічні аспекти) / М.С. Пушкар. – Тернопіль : Екон. думка, 1999. – 422 с.
5. Ольховский В. Назначение и функциональное содержание нематериальных активов современных компаний / В. Ольховский // Проблемы теории и практики управления. – 2007. – № 11. – С. 30.
6. Городянская Л. Интеллектуальная собственность как нематериальный объект учета на предприятии / Л. Городянская // Бухгалтерский учет и аудит. – 2007. – № 4. – С. 41–46.
7. Тарасова И. Предложения по усовершенствованию классификации нематериальных активов в Пла-
- не счетов и П(С)БУ 8 «Нематериальные активы» / И. Тарасова // Бухгалтерский учет и аудит. – 2004. – № 4. – С. 38–41.
8. Гуменюк А. Аудит нематериальных активов: методика проведения / Гуменюк А., Яцюк В. // Бухгалтерский учет и аудит. – 2008. – № 2. – С. 57–62.
9. Яковенко Ольга. Комп'ютерні програми на підприємстві: рояліті, основні фонди, нематеріальні активи чи валові витрати? [Електронний ресурс] / О. Яковенко // Юридичний журнал. 2005. – № 12. – Режим доступу : <http://www.justinian.com.ua/article.php>
10. Федюк Л.В. Система особистих немайнових прав у цивільному праві : монографія / Л.В. Федюк. – І.-Ф. : ВДВ ЦІТ, 2007. – 148 с.
11. Роз'яснення Міністерства юстиції України від 14.01.2011 «Статус фізичної особи-підприємця: проблеми застосування законодавства» // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/n0012323-11>
12. Цивільний кодекс України № 435-IV від 16.01.2003 // Офіційний вісник України. – 2003. – № 11. – Ст. 461.
13. Господарський кодекс України № 436-IV від 16.01.2003 // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18. – Ст. 144.

14. Закон України «Про страхування» N 85/96-ВР, 07.03.1996 // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 18. – Ст. 78.

15. Закон України «Про господарські товариства» від N 1576-XII, 19.09.1991 // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 49. – Ст. 682.

16. Податковий кодекс України № 2755-VI від 02.12.2010 // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 13–14. – Ст. 112.

17. Закон України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» № 143-V від 14.09.2006 // Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 45. – Ст. 434.

18. Про затвердження Положення (стандарт) бухгалтерського обліку № 8 «Нематеріальні активи», Наказом Міністерства фінансів України № 242 від 18.10.1999 // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 13. – Ст. 64.

**ПРАВО ИНТЕЛЛЕКТУАЛЬНОЙ
СОБСТВЕННОСТИ КАК ИМУЩЕСТВО
СУБЪЕКТОВ ХОЗЯЙСТВОВАНИЯ**

Потоцкий Николай Юрьевич

Аннотация: Проанализирована проблематика права интеллектуальной собственности как имущества субъектов хозяйствования. Акцентируется внимание на проблеме распределения прав интеллектуальной собственности физического лица-предпринимателя, создавшего произведение. Обоснованы предложения по совершенствованию положений ГК Украины в сфере интеллектуальной собственности.

Ключевые слова: право интеллектуальной собственности, имущественные права, содержание права на использование, хозяйственная деятельность.

**INTELLECTUAL PROPERTY LAW AS
PROPERTY ENTITIES**

Pototskyi Mykola Yuriyovych

Summary: Analyzed in the perspective of intellectual property as a property of economic entities. Special attention is paid to the problem of the distribution of intellectual property rights of a natural person-entrepreneur who created the work. There were no suggestions for improving the provisions of the Civil Code of Ukraine in the sphere of intellectual property.

Keywords: intellectual property law, property rights, meaning rights to use, economic activity.